

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΟΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

..... ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ .....

κόμης Κοντόρ είχε πάει με τη γυναίκα του στο σταθμό για να υποδεχτεί τον αδελφό του 'Ιάκωβο, τον πλοίαρχο, που έλειπε με το φρεγάτο «Κυκλών» δυό-όλοκληρα χρόνια στην Κίνα.

Το τραίνο ξαθάσε πέλος, έλειπε από μικρή καθυστέρηση, και τα δυό αγαπημένα αδελφια σιγήθηκαν ό ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Πόσον καιρό είχαν να ιδωθούν! Πόσα είχαν να πουν!...

«Έξωγα ό Λουδοβίκος είχε στον 'Ιάκωβο:

—Μέ συγχωρείς, αδελφέ μου, 'Ω! πώς ξεχάστηκα!... 'Ισως νάσαι άπ' τη συγκίνησή μου... 'Έλα να σε συστήσω στην 'Αρτεμίδα, την αγαπημένη μου γυναίκα...»

Και, γυρίζοντας προς τη γυναίκα του, που στέκοταν παράφορα άκίνητη και με μάτια άπληστη, της είπε:

—'Αρτεμις... 'Ο αδελφός μου 'Ιάκωβος.

Η κόμισσα Κοντόρ προχώρησε προς τα δυό αδελφια χαμογελάοντας.

«'Ο 'Ιάκωβος έκανε μια έκκληση μπροστά της και της φίλησε τό χέρι, χωρίς όμως να βγάλει λέξη από τό στόμα του.

«Υστερα κίταξαν ό ένας τον άλλο μ' ένα βλέμμα, που φανέρωνε δυό ανθρώπους που ήξεραν καλά ό ένας τον άλλο και που είχαν πολύ καιρό να συναντηθούν.

Σέ λίγο ξεκίνησαν με τό άμάξι για τον πάγο Φλερύ, την ιδιοκτησία των Κοντόρ.

Στό άμάξι μέσα, ό κόμης παρατήρησε ότι ή γυναίκα του κ' ό αδελφός του δεν μιλούσαν κ' έδειχναν κάποια στενοχώρια, που γ' αυτόν ήταν άνεξήγητη.

«Άρχισε λοιπόν κ' άνηχητή και σκεπτόταν:

«Περιέργω, ό αδελφός μου ήταν άλλοτε πολύ διαγυλιστός. Τόσο τάχα να άλλαξε; 'Ισως ή φροσύνη του αυτή να διαλείπει στην κόρη σου τού ταξιδιού... Μήπως όμως ξηλοπνίγει γιατί παντρεύτηκε έγώ, που είμαι μικρότερος, πριν άπ' αυτόν;»

Οι τρεις μήνες, που είχε άτια ό 'Ιάκωβος, πέρισσαν με δεξιώσεις, χοροεπιπέδους, κινήματα κ' έδωρούς, που διοργάνωνε ό κόμης για να τον διασκεδάσει, έπειδή φαινόταν πολύ κουρασμένος και βαρυσταμένος άπ' όλα, κ' ήταν πάντα άμυλητος και θλιμένος, δίως και την πρώτη μέρα που τον υποδέχτηκαν στο σταθμό...

«Όλες όμως ή προσπάθειες τού κόμης για να κάνει τον αδελφό του πιο εύθυμο και πιο εύχαρακτημένο πήγαιναν χαμένες. 'Ο 'Ιάκωβος κλεινόταν όρος διάκληρες μέρες στο δωμάτιό του, που τό είχε επιπλώσει πολύ παράξενα. Κ' έβλε, μπροστά στα χρυσά είδωλα και τις περσικές μορφές των κινηζικών θεοτύπων, που είχε φέρει άπ' την 'Ανατολή, παραδινόταν σε άτελείωτους ονειρασμούς και στα όνειρα της μέθης, που προκάλει τό κάπνισμα τού όπου. Γιατί ταχυικά κάπνιζε αυτό τό τρομερό δηλητήριο ξαπλωμένος στους μαλακούς μεταξωτούς μαπουνέζικους τάπητες.

Πάντοτε όχρως, σκεπτικός, φαινόταν με τη στάση του ότι κάποια μυστηριώδης δύναμη τον είχε από την κυριαρχία της και τον τραβούσε μακριά άπ' τό περιβάλλον του. Πότε, πότε άπ' ό,τι συνέβαινε γύρω του δεν τον ενδιαφέρει.

Κανενός ή παρουσία δεν τον συγκινούσε.

Κι' όμως, έπληξε μια γυναίκα, που ή παρουσία της τον έκανε να πελάεται από τους άρρωστημένους του ονειρασμούς. Τό χαρτωμένο της γέλιο, τό ήγειρολόγιο της παράστημα, τό παιξινό της στό πιάτο, έκαναν την καρδιά του να χτυπά παράξενα. Πόσες φορές γ' τη γυναίκα αυτή δεν βυθίζονταν σε ρομαντικές όνειροπαλίσσεις ό 'Ιάκωβος κλεινόταν την πύλη του! Υπό την έπηρεία τού όπιου έβλαθε τότε τα χρυσά του όνειρα. Ταξίδευε σε γαλάζιες ήριμες θάλασσες κ' έπαιζε με τις νεράδες στις άρροστοσιές...

Κι' όταν περνούσε άπ' έμπρός του εκείνη, τότε σήκωνε τα βαρεια βλέφαρά του και την παρακολουθούσε μ' ένα παράξενο βλέμμα γεμάτο έκσταση.

***

Με τό ίδιο άμάξι, με τό ίδια άίωλα, με τό μέρα γλυκιά και μελαγχολική, άπ' αυτές που προαναγγέλλουν τον έρχομό τού φθινοπώρου, ό Λουδοβίκος και ή γυναίκα του 'Αρτεμις, συνώδειαν και πάλι τον 'Ιάκωβο στον ίδιο σιδηροδρομικό σταθμό, στον όποιο πριν από

τρεις μήνες τον είχαν υποδεχτεί.
«'Ο 'Ιάκωβος θα παρελάμβανε πάλι τη διοίκηση τού φρεγατικού «Κυκλών» και θα ταξίδευε για πολύ καιρό σε θάλασσες μακρονές...

Αόγωνα τό χέλι του ό κόμης άπ' τη μεγάλη του συγκίνηση... Φαινόταν τόσο λυπημένος που δεν κατόρθωσε να μάθει τίποτε για την μυστική πύρα που βασάνιζε τον αδελφό του!... 'Ηθελε να τού μιλήσει, ήθελε να ρωτήσει, να μάθει την ατία της συντριβής του, αλλά δεν τολμούσε... Τόν σεβόταν σαν μεγαλείτερο, σαν άρχηγό της οικογενείας του.

'Ηθελε κ' άπόψη τού χέρι του για κ' άγκαλιάσει τό σκελετωδες έκτενο σώμα τού αδελφού του, που φαινόταν δίχως ψυχή. Μά ό 'Ιάκωβος γύριζε τό πρόσωπό του έξω και δεν ήθελε να διασταυρωθεί τό βλέμμα του με τό βλέμμα τού αδελφού του. Κι' άρνε να διαγυρίσεται στα χέλι του ένα χαμόγελο πολύ παράδοξα...

Η 'Αρτεμις πάλι φαινόταν πολύ λυπημένη. Με μάτια δακρυσιμένα, άόγωνα τό μαντήρι της, προσπαθώντας να πνίξει τούς λυγμούς που της τάραζαν τό στήθος...

Μία φορητή ύποψια γεννήθηκε τότε ξαφνικά στο μικρό τό Λουδοβίκω, βλέποντας την φορητή συγκίνησή της γυναίκας του. Μά γρήγορα κατόρθωσε να την διώξει. 'Ηταν άδύνατο με τόσο νέα κ' όμορφη γυναίκα να άγαπάς έναν άντρα σ' αυτή τη κατάσταση, γερασμένο σχεδόν.

Στό σταθμό δεν περίμεναν παρά πολύ λίγο.

Μόλις σχεδόν έφτασαν, τό τραίνο στρίφει για τρίτη φορά, έτοιμο να ξεκινήσει...

«'Ο 'Ιάκωβος τραβήχτηκε άπ' την αγκαλιά των δικών του και, χωρίς να πη λέξη, πήδηξε σ' ένα βαγόνι.

Τό τραίνο περνούσαν τόρα άργά πάνω στις σιδηροτροχιές.

«'Ο Λουδοβίκος, κρατώντας με τριφερότητα άπ' τη μέση την 'Αρτεμίδα, προσπαθούσε να την ώδηγήσει προς τό σταθμοαρχείο. Τόση μεγάλη ήταν ή συγκίνησή του, ώστε δεν άκουσε τη φωνή τού σταθμοάρχη που τού φώναζε ότι κινδύνευαν να κατασκευαστούν άπ' τό τραίνο που έρχόταν από τό αντίθετο μέρος.

Περνούσαν άκόμα άπ' έμπρός τους τα τελευταία βαγόνια της άμαξοστοιχίας με την όπια έφαινε ό 'Ιάκωβος, όταν ό κόμης αλβούθησε έξωσα από γέμι με τό όποιο κρατούσε τη γυναίκα του ένα βάρος.

Τά πόδια της 'Αρτεμίδος είχαν λυγίσει. Δεν μπορούσε να περπατήσει... Την έσερνε. Τό πρόσωπό της είχε πάρει την άχρότητα τού θανάτου και λυγισό συγκλονίζονταν τό στήθος της. Τά δακρυσιμένα μάτια της, τά μάτια έκείνη, που ήταν μεθωδον με την έρωτική τους φλόγα, ήταν κερφομένα πάνω στο τραίνο, που της έπαυσε έναν άνδραδελφό τάχα ή ένα είδωλο, υμάν άγάπη... κ' ίσως την ίδια της την ψυχή...

Ζαλιζόμενη, μαρτυρούνη, σαν να βρισκόταν μέσα σ' ένα όνειρο, άπλωσε τό χέρι της προς τό μέρος τού τραίνου.

—'Αντί, αγαπημένε μου, φθίρισε, χωρίς κ' άκουστή.

«'Ο κόμης όμως είχε ιδεί πειά φανερά έκείνο, που ποτέ δεν ήθελε να πιστέψει.

Σάν να τον χτύπησε ξαφνικός κερανός έμεινε άποληθωμένος στη θέση του, όχρως σαν τον θάνατο.

Ξαφνικά έβγαλε μια φωνή σαν οβροασμα:

—'Ατιμη!...

Και, τρελλός από μίσος, από τον πόνο της ματωμένης καρδιάς του για τον προδομένο έρωτά του, έσπρωξε τη γυναίκα του έπάνω στις γραμμές, μπροστά στο σιδηροτό θηρίο, που έστερε με ταχύτητα. Την έσπρωξε με τόση μαγία, που σκόνησανε κ' αυτός κ' έπεσε πάνω της...

Η άναίσθητη μηχανή πέρασε πάνω άπ' τα δυό σώματα χωρίς να δείξει την παραμικρή συγκίνηση...

«Έπειτα από λίγο στις γραμμές άπάνω δεν έμειναν παρά λίγα ματωμένα κομμάτια, μετεδωμένα με σάρκες και με κόκκαλα...

Τό τραγικό δυστύχημα φάνηκε σ' όλους τυχαίο. Κανείς δεν έμάντευσε την πραγματική ατία της μαύρης αυτής συμφορας.

«Έκείνος, που θα μπορούσε να την μαρτυήσει, ταξίδευε πειά για τό μεγάλο, τό άτέλειωτο και τελευταίο ταξείδι πριν μάθει τη φορητή είδηση...

'Αρτεμις.